

Reaguji na článek Jitky Seitlové - zástupkyně veřejného ochránce práv „Zákony platí i pro SNP Šumava“, který vyšel v Právu 11. července tohoto roku.

Článek „nezávislé“ zástupkyně ombudsmana Jitky Seitlové vznikl jako reakce na příspěvek tiskového mluvčího Správy Národního parku Šumava Pavla Pechouška. Z toho vyplynul také úvod jejího článku. Všem čtenářům odhalila „překvapivý“ fakt, že mluvčí tlumočí názory organizace, kterou reprezentuje. „Koho chleba jíš, toho píseň zpívej,“ napsala Jitka Seitlová doslova. Skutečně bývalá senátorka a zástupkyně ombudsmana předtím netušila, že správný mluvčí hájí zájmy své organizace?

„Nezávislé“ zástupkyni ombudsmana by se dalo i prominout, že si ve svém článku plete na Šumavě národní park s chráněnou oblastí. Jak sama v předchozí korespondenci přiznává, veřejný ochránce práv přece nedisponuje odborným aparátem. Ano správně. Zároveň to ale ukazuje na její „erudici“ a „přehledu o území“, o kterém tak zasvěceně hovoří.

Překvapivá je její přesvědčenost, se kterou zatvrzele opakuje, že správa parku porušila zákon, když kácela Na Ztraceném. Je to její názor související s jejím osobním přesvědčením? Je pravda, že Šumava je mediálně velmi přitažlivé téma, ale zviditelňování bych nechal politikům.

Problém asanace kůrovcové kalamity Na Ztraceném je složitý, stále živý a z mnoha pohledů jej řešilo několik instancí soudů, šetřili jej i naše nejvyšší dozorové orgány ochrany přírody – Ministerstvo životního prostředí i Česká inspekce životního prostředí. Žádný z nich nevynesl rozhodující verdikt. Nikdo zákrok nezastavil. Jen ochránkyně „veřejných“ práv má zcela jasno a ví, že byl porušen zákon.

Čím více však problémy porušeného zákona autorka v článku rozebírá a diskutuje, tím více odvádí pozornost od skutečného předmětu článku mluvčího parku. Tím bylo odložení stížnosti soudního znalce Ivo Viceny. Ten se na úřad ombudsmana obrátil začátkem roku 2010 s problémem řešení škod vzniklých na lesích Národního parku Šumava v důsledku neodborného a škodlivého zacházení s přírodou a lesy, ke kterým podle něj došlo v době ředitelování Františka Krejčího. Tehdy zástupkyně ombudsmana mlčela, vše začala z nějakého důvodu řešit až teď. Vicenovi před dvěma lety slušně vysvětlila, že Institut veřejného ochránce práv má „působit k ochraně osob před jednáním úřadů a dalších institucí,“ což v praxi znamená, a opět citace „že ochránce pomáhá osobám, které se na něj obrátí v konkrétních správních řízeních, ve kterých nesprávným způsobem úřadu dochází k zásahu do konkrétních práv této osoby.“ Dokonce uvedla příklady, např. řízení o přiznání důchodu, řízení o přiznání sociální dávky apod. A protože stížnost Ivo Viceny byla vedena, podle názoru ochránkyně, v úzce odborné formě, tak stěžovateli poděkovala za důvěru, se kterou se obrátil na veřejného ochránce práv a stížnost odložila, s poukázáním na zákon, že „ochránce podnět odloží, jestliže věc, které se podnětu týká, nespadá do jeho působnosti anebo se netýká osoby, která podnět podala.“ Zjednodušeně řečeno – „Pane Viceno, jste příliš odborný, máte smůlu.“

Ochránkyně se nechala tak unést svým přesvědčením k problematice kácení, že se z jejího postoje zcela vytratilo poslání veřejného ochránce práv, které ale sama definovala v odpovědi Vicenovi - úloha veřejného ochránce práv spočívá „spíše v pomoci lidem v každodenním styku s úřady.“ V závěrečném tvrzení ale lze se zástupkyní ombudsmana souhlasit beze zbytku - že orgány státu mají jít v dodržování zákonů příkladem a že chyba se stane i nejpečlivějším. Ano to je pravda a taková věc se stává opravdu všem. Řekl bych, že i zástupci ombudsmana.

František Nykles - člen Rady Národního parku Šumava